

de cartele telefonice pentru a duce convorbiri pe serviciu, a încheiat cu SRL „Cosicon”, reprezentată de directorul acesteia, Romanciuc Silvia, contractul nr.3007/10, prin care ar fi procurat de la ultima cartele telefonice de reîncărcare ale operatorului de telefonie „ORANGE” SA și anume 1 375 cartele prepay în valoare de 20 lei fiecare, 4 879 cartele prepay în valoare de 150 lei fiecare, 300 cartele prepay în valoare de 50 lei fiecare, 465 cartele prepay în valoare de 100 lei fiecare, 100 cartele prepay în valoare de 200 lei fiecare, 100 cartele prepay în valoare de 300 lei fiecare, 10 cartele prepay în valoare de 20 lei fiecare, care urmau a fi utilizate pentru necesitățile întreprinderii pe care o gestiona. În aceeași zi, în baza actului de predare-primire Volos Eugeniu, a primit cartelele telefonice în număr de 8459, valoarea căroră constituia 508 950 lei. După primirea cartelelor telefonice de la managerul de vânzări al SRL „Cosicon”, Barbăscumpă Valeriu, inculpatul Volos Eugeniu le-a însușit, folosindu-le în scopuri personale, prin ce a cauzat SRL „Cosicon” o daună materială în sumă de 508 950 lei.

Prima instanță și-a motivat soluția invocând că escrocheria imputată nu a avut loc, a statuat raporturi civile camuflate.

3. Sentința de achitare a fost atacată cu apel de către procurorul în secția conducere a urmăririi penale în organele centrale ale MAI și SV a Procuraturii Generale, Bacalîm Lilian, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Volos Eugeniu să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(5) Cod penal și condamnat la o pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 12 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2014 apelul declarat de procurorul în secția conducere a urmăririi penale în organele centrale ale MAI și SV a Procuraturii Generale, Bacalîm Lilian, a fost admis, casată sentința judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 11 noiembrie 2013 și pronunțată o hotărâre nouă, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează : Volos Eugeniu a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și a fost condamnat la 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții legate de gestionarea mijloacelor financiare pe un termen de 3 ani.

Termenul executării pedepsei închisorii a fost calculat din momentul reținerii lui Volos Eugeniu.

Acțiunea civilă a fost admisă, încasându-se de la Volos Eugeniu în beneficiul părții vătămate „Cosicon” SRL prejudiciul material în sumă de 508950 lei.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, soluția privind achitarea lui Volos Eugeniu este neîntemeiată și contrară probelor administrate pe cauza penală vizată, or, este cert și evident demonstrată învinuirea formulată de organul de urmărire penală, astfel că instanța de fond a făcut o analiză eronată a probelor prezentate.

Vinovăția acestuia fiind dovedită prin verificarea probelor administrate de organul de urmărire penală și cercetate pe parcursul examinării cauzei, cum ar fi:

- declarațiile reprezentantului părții vătămate „Cosicon” SRL, Mitrofan Valeriu;
- declarațiile martorului Romanciuc Silvia;
- declarațiile martorului Nichifor Aurica;
- declarațiile martorului Ursu Tatiana;
- declarațiile martorului Barbăscumpă Vasile;
- procesul-verbal de examinare a documentelor și anume a contractului de vânzare cumpărare, factura de expediție și anexa la contract din 15.03.2011;
- raportul de expertiză nr.891 din 18.03.2011;
- raportul de expertiză nr. 788 din 14.04.2011;
- raportul de expertiză nr. 3437 din 28.09.2011;

Astfel, cercetînd probele administrate prin prisma prevederilor vizate mai sus, instanța de apel a considerat demonstrată integral vina inculpatului Volos Eugeniu, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin.(5) Cod penal, după semnele calificative - escrocherie, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții deosebit de mari.

La fel, instanța de apel a considerat că, instanța de fond eronat a constatat că transmiterea de facto a cartelelor de reîncărcare în număr de 8459, cartele în sumă totală de 508950 lei, nu ar fi avut loc, reieșind din răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale de Stat și răspunsul Inspectoratului Fiscal de Stat, precum că în perioada anului 2010, între „Cosicon” SRL și „Rolsi-Com” SRL, nu ar fi avut loc careva tranzacții, or, în cazul de față tranzacția de iure și de facto a avut loc, iar neînregistrarea și/sau nedeclararea acesteia la organele abilitate cu control financiar-fiscal, nu poate constitui temei de a considera că tranzacția nu a avut loc.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond eronat și mult prea pripit a conchis că infracțiunea de escrocherie nu a avut loc, or, transmiterea de facto a cartelelor de

reîncărcare a fost confirmată integral prin probele administrate și cercetate supra. La fel, instanța de fond eronat și mult prea pripit a analizat critic declarațiile martorului Barbăscumpă Vasile, precum că acesta nu ar fi răspuns concret dacă ștampila de pe contract a fost originală și dacă ar fi văzut actele specificate în cauză, or, martorul a confirmat cu certitudine transmiterea bunurilor către inculpatul Volos Eugeniu, astfel că declarațiile acestuia coroborează cu declarațiile celorlalți martori și probe administrate, iar faptul că martorul nu-și amintește unele lucruri, nu poate constitui temei de apreciere critică a acestor declarații, avînd în vedere perioada de cînd a fost comisă infracțiunea.

Instanța de apel a statuat că pronunțarea unei sentințe de achitare contravine totalmente situației de fapt, or, probele administrate și cercetate pe parcursul judecării cauzei în instanța de fond și apel, denotă clar și evident existența în acțiunile inculpatului a infracțiunii de escrocherie, cu cauzare de daune în proporții deosebit de mari.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de avocatul Potlog Victor în numele inculpatului Volos Eugeniu, prin care, indicînd temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței Judecătorei Centru mun. Chișinău din 11 noiembrie 2013, prin care Volos Eugeniu a fost achitat din motivul lipsei faptei de infracțiune prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și anularea tuturor măsurilor de asigurare. În motivarea recursului recurentul invocă că a fost încălcat dreptul inculpatului și la un proces echitabil prevăzut de art. 6 CEDO.

La fel, a invocat următoarele motive :

- la emiterea deciziei instanța de apel a încălcat cerințele art. 384 alin. (3), (4) și art. 415 alin. (2) pct.1 Cod de procedură penală;
- instanța de apel a pronunțat o hotărîre de condamnare în baza probelor care nu au fost cercetate în ședința de judecată a instanței de apel, sentința fiind de achitare. Este vorba de declarațiile martorilor Romanciuc Silvia, Nichifor Aurica, Ursu Tatiana, Barbăscumpă Vasile, care sunt martorii acuzării și declarațiile lor de la ancheta preliminară sunt acuzatorii, atunci cînd în ședințele instanței de fond martorii dați nu au putut confirma declarațiile inițiale și acest fapt a servit în mare parte drept temei pentru a emite o sentință de achitare. Instanța de apel nu era în drept conform normei legale să pronunțe o hotărîre de condamnare fără audierea martorilor acuzării, fiind încălcat art.6 CEDO;

- instanța de apel a ignorat înscrisul prezentat de către apărare în ședința instanței de apel, care incontestabil confirmă faptele și argumentele lui Volos Eugeniu, invocate de el și în instanța de fond și în instanța de apel despre inexistența infracțiunii incriminate și despre inexistența posibilității reale de a comite acțiunile incriminate;
- instanța de apel a ignorat și faptul constatat în ședința instanței de fond, că martorul Nichifor Aurica este soția lui Nichifor Adrian și este contabil șef și la întreprinderea SRL „Rolsi-Com” și la întreprinderea SRL „Cosicon”, iar sora dreaptă a lui Nichifor Adrian – Romanciuc Silvia este administratorul SRL „Cosicon”;
- instanța de apel a ignorat motivul răzbunării lui Nichifor Adrian, confirmat prin copia deciziei Curții de Apel Chișinău din 04 septembrie 2014 (f.d. 41-45, vol. III), prin care Nichifor Adrian este condamnat în baza art. 314 alin. (1) Cod penal – constrângerea de a face declarații mincinoase, iar Volos Eugeniu este parte vătămată fiind constrâns și amenințat de a face declarații mincinoase;
- inculpatul Volos Eugeniu nu a dispus nicicând de ștampila întreprinderii, lui nu i-au fost încredințate bunuri;
- plângerea la organele de drept a fost depusă pe 01 noiembrie 2010 de către Nichifor Aurica și Romanciuc Silvia, pe când achitarea pentru cartele urma să înceapă de pe 16 noiembrie 2010 conform contractului;
- la 07 iunie 2010 inculpatul Volos Eugeniu a depus cerere de concediere și din 17 iunie 2010 el nu a mai activat în SRL „Rolsi-Com”;
- este dosar fabricat în scop de răzbunare a lui Nichifor Adrian pe el, pentru condamnare în baza art.314 alin. (1) Cod penal, unde inculpatul Volos Eugeniu la denunțat pe fostul său patron, care și în prezent îl amenință.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 03.11.2015 a fost admis recursul ordinar declarat de către avocatul Potlog Victor în numele inculpatului Volos Eugeniu, casată total decizia Curții de Apel Chișinău din 17 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe Volos Eugeniu Ion și dispusă rejudecarea cauzei în Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că potrivit sentinței, prima instanță l-a achitat pe Volos Eugeniu pe învinuirea adusă în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, întemeindu-și soluția pe probele descrise în sentință și cercetate în ședința de judecată, cum sunt -

declarațiile martorilor Romanciuc Silvia, Nichifor Aurica, Ursu Tatiana, Barbăscumpă Vasile, declarațiile inculpatului Volos Eugeniu și actele scrise.

Procurorul în susținerea apelului, a invocat că achitarea lui Volos Eugeniu este neîntemeiată, deoarece probele administrate în timpul urmăririi penale, și anume declarațiile martorilor Romanciuc Silvia, Nichifor Aurica, Ursu Tatiana, Barbăscumpă Vasile cert confirmă vinovăția acestuia. Instanța de apel, admițând apelul procurorului, a casat sentința de achitare a lui Volos Eugeniu și, rejudicând cauza, a pronunțat o nouă hotărâre de condamnare a acestuia conform învinuirii înaintate, în baza aceluiași probe examinate de către prima instanță, limitându-se doar la citirea acestora. Procurorul a solicitat (f. d. 54, vol. III) audierea din nou în instanța de apel a martorilor Romanciuc Silvia, Ursu Tatiana, Barbăscumpă Vasile, declarațiile cărora constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului, dar nu a reușit să asigure prezența lor pentru a fi audiați. Astfel, nu s-au respectat prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală și jurisprudența CEDO.

Instanța de recurs a atestat că, pentru un probatoriu legal la pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului după o sentință de achitare, declarațiile acuzatorii ale părților vătămate și a martorilor urmau a fi obținute cu respectarea principiilor nemijlocirii, oralității și contradictorialității judecării cauzei, ce nu s-a realizat în speța dată.

Totodată, instanța de recurs a constatat, că dând apreciere probelor examinate în prima instanță, ultima amănunțit a descris în sentință motivele care au dus la concluzia de achitare, de apreciere critică a unor probe cum sunt : declarațiile martorilor Barbăscumpă Vasile (f.d. 205, vol. II); Nichifor Aurica (f.d. 205-206, vol. II); Romanciuc Silvia (f.d. 206, vol. II), statuând camuflarea unor raporturi civile.

Instanța de apel, având cumulul de probe descrise, analizate și apreciate în sentință, care au dus la achitarea inculpatului, admițând apelul procurorului, cu rejudicarea cauzei și adoptând o soluție de condamnare în baza aceluiași probe, urma să facă o analiză – apreciere proprie a acestor probe, indicând motivele care au dus la reaprecierea acestor probe, cum și unde la concret a greșit prima instanță apreciind aceste probe.

7. Rejudicând cauza, Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău prin decizia din 06 decembrie 2016 a respins, ca nefondat, apelul declarat de procurorul în Procuratura Generală, Bacalîm Liliana, menținând sentința fără modificări.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, urmărirea penală

și judecarea cauzei în instanța de fond s-a desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și, respectiv, nu au fost constatate încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

Starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței.

Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sânt admisibile și sânt apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală. Astfel, sânt pertinente, concludente, utile și veridice probe puse la baza achitării inculpatului.

Inculpatul pe tot parcursul procesului penal a respins învinuirea, motivând că n-a săvârșit fapta imputată.

Versiunea inculpatului nu este combătută prin probele prezentate de partea acuzării, totodată sentința cuprinde descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care se resping probele aduse în sprijinul acuzării.

Declarațiile reprezentantului părții vătămate Mitrofan V. și a martorilor Barbăscumpă V., Nichifor A., Romanciuc S, Ursu T. - probe invocate în apel în susținerea învinuirii, nu servesc la constatarea existenței infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal și, respectiv, nu dovedesc,, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii reținute prin rechizitoriu.

Probele respective se exprimă sub forma unor situații de fapt prin care se subînțelege o altă împrejurare, care la rândul său, nu dovedește direct vinovăția inculpatului și nici nu se coroborează cu alte probe din care ar rezulta participarea acestuia la săvârșirea faptei imputate, astfel învinuirea inculpatului este întemeiată pe presupuneri, iar probarea învinuirii provoacă dubii cu privire la vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei imputate.

Martorii nominalizați au făcut declarații, ce nu conțin circumstanțe de constatare asupra inculpatului privind săvârșirea faptei incriminate.

Părerea reprezentantului părții vătămate sugerată, precum că inculpatul este vinovat de dobândirea ilicită a bunurilor prin înșelăciune și abuz de încredere în proporții deosebit de mari, se înfățișează sub forma unei păreri personale, de ordin subiectiv. Simplele afirmații de genul dat nu sunt suficiente pentru a avea valoare probantă în sprijinul învinuirii.

Considerentele primei instanțe sânt motivate și argumentate din punct de vedere

al temeiniciei și legalității, care au dus la soluția de achitare a inculpatului.

Față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele art. 6 din CțEDO.

Nu sânt fondate motivele, ce vizează aprecierea probelor prezentate în sprijinul învinuirii, sub aspectul invocat de apelant, precum că dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei incriminate.

Criticile cu privire la aprecierea probelor, efectuată de prima instanță, reprezintă opinia subiectivă a procurorului, care nu este argumentată prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel fiind solidară cu concluziile privind aprecierea probelor, efectuată de prima instanță, dat fiind că sunt motivate temeinic și legal, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate nu este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal.

Se evidențiază, că în ședința de judecată în apel, partea acuzării n-a prezentat probe, care ar servi la constatarea existenței infracțiunii și la stabilirea vinovăției inculpatului.

8. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care, indicând temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă următoarele argumente:

- instanța de apel în decizia sa în nici un fel nu s-a expus asupra motivelor invocate în apelul procurorului.

Or, instanța a reținut motivele invocate de instanța de fond la adoptarea sentinței judecată și a considerat că „nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea, demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță”.

O astfel de motivare nu poate fi considerată ca pronunțare asupra tuturor motivelor invocate în apel, în situația când motivele invocate la achitarea inculpatului au fost criticate de către procuror în apelul său cu aducerea unor argumente concrete asupra cărora instanța de apel era obligată să se expună;

- reieșind din apelul procurorului s-a invocat că inculpatul a fost achitat chiar dacă

conform raportului de expertiză nr. 891 din 18.03.2011, sa constatat, că semnăturile depuse la pozițiile „Cumpărătorul” pe contractul nr. 3007/10 din 30.07.2010 încheiat între SRL „Rolsi-Com” și SRL „Cosicon”; Actul de primire-predare, anexa nr. 1 la contract nr. 3007/10 și semnătura depusă la poziția „primit încărcătura, destinatar pe factura de expediție seria EP nr. 936305 din 30.07.2010 sunt executate de către inculpatul Voios Eugeniu. Raportul de expertiză nr. 788 din 14.04.2011, prin care s-a stabilit, că semnăturile depuse la pozițiile „Cumpărătorul” pe contractul nr. 3007/10 din 30.07.2010 încheiat între SRL „Rolsi-Com” și SRL „Cosicon”; Actul de primire - predare, anexa nr. 1 la contract nr. 3007/10 și semnătura depusă la poziția „primit încărcătura, destinatar” pe factura de expediție seria EP nr. 56305 din 30.07.2010, sunt executate de către una și aceeași persoană și anume de către cet. Volos Eugeniu. Raportul de expertiză nr. 3437 din 28 septembrie 2011, conform căruia s-a stabilit, că blancheta facturii de expediție seria EP nr. 936305 din 30.07.2010 a fost confecționată la întreprinderea specializată în confecționarea blanchetelor pentru documente. Consecutivitatea aplicării impresiunilor de ștampilă rotundă, semnăturilor în raport cu textul tipărit de pe actul de primire predare - anexa nr. 1 la contractul nr. 3007/10 din 30.07.2010 a fost următoarea: executat textul tipărit ce reprezintă conținutul facturii de expediție apoi executate semnăturile și aplicate impresiunile de ștampilă. Consecutivitatea aplicării impresiunilor de ștampilă rotundă, semnăturilor în raport cu textul tipărit de pe actul de primire -predare - anexa nr. 1 la contractul nr. 3007/10 din 30.07.2010 a fost următoarea: executat textul tipărit ce reprezintă conținutul actului de primire predare apoi executate semnăturile și aplicate impresiunile de ștampilă. Consecutivitatea aplicării impresiunilor de ștampilă rotundă semnăturilor în raport cu textul tipărit de pe contractul nr. 3007/10 din 30.07.2010 a fost următoarea: executat textul tipărit ce reprezintă conținutul actului de primire predare apoi executate semnăturile și aplicate impresiunile de ștampilă.

Aceste probe chiar dacă răstoarnă versiunea inculpatului nu au fost în genere apreciate într-un fel oarecare de către instanța de fond cât și de către instanța de apel;

- referitor la audierea martorilor acuzării, urmează a se invoca că reieșind din prevederile art. 371 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, s-au citit declarațiile martorilor Romanciuc S., Nichifor A. și Barbăscumpă V., date în cadrul urmăririi penale și în ședința de judecată în primă instanță.

9. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că, acesta urmează a fi admis, din

următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. *Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs. Luând în considerație faptul că instanța de apel a menținut concluziile primei instanțe privind achitarea inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (5) Cod penal, Colegiul întru expunerea concluziilor sale va purcede la verificarea deciziei în cumul cu sentința adoptată pe caz.

Reieșind din textul recursului declarat se constată, că autorul semnalează temeiul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că: *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor*

motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

La acest capitol, Colegiul menționează că hotărârile pronunțate de către instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Așadar, instanța de recurs atestă faptul că, conform rechizitoriului și sentinței inculpatul a fost învinuită de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (5) Cod penal, *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu acuzarea de daune în proporții deosebit de mari.*

Instanța de apel în acest aspect a conchis că: *„...nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea, demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță, totodată menționându-se și faptul că, cu certitudine se apreciază, că prin ansamblul de probe cercetate în ședința de judecată nu se confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate prin actul de învinuire”. Astfel, instanța de apel, a considerat, că inculpatul Volos E. nu a săvârșit fapta ce i se incriminează.*

Analizând conținutul deciziei recurate în raport cu învinuirea adusă inculpatului, în baza art. 190 alin. (5) Cod penal, Colegiul penal consideră că instanța de apel nu a verificat minuțios toate probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, dar s-a rezumat doar la menționarea faptului că partea acuzării nu a prezentat probe care să confirme vinovăția inculpatului.

Alt aspect ce necesită a fi nominalizat la analiza hotărârilor contestate, este faptul că în motivarea soluției, instanțele de fond au acceptat poziția apărării fără a cerceta relevanța și coroborarea tuturor probelor prezentate, astfel conform raportului de expertiză nr. 891 din 18.03.2011, sa constatat, că semnăturile depuse la pozițiile „Cumpărătorul” pe contractul nr. 3007/10 din 30.07.2010 încheiat între SRL „Rolsi-Com” și SRL „Cosicon”; Actul de primire-predare, anexa nr. 1 la contract nr. 3007/10 și semnătura depusă la poziția „primit încărcătura, destinatar pe factura de expediție seria EP nr. 936305 din 30.07.2010 sunt executate de către inculpatul Voios Eugeniu. Raportul de expertiză nr. 788 din 14.04.2011, prin care s-a stabilit, că semnăturile depuse la pozițiile „Cumpărătorul” pe contractul nr. 3007/10 din 30.07.2010 încheiat

între SRL „Rolsi-Com” și SRL „Cosicon”; Actul de primire - predare, anexa nr. 1 la contract nr. 3007/10 și semnătura depusă la poziția „primit încărcătura, destinatar” pe factura de expediție seria EP nr. 56305 din 30.07.2010, sunt executate de către una și aceeași persoană și anume de către cet. Volos Eugeniu. Raportul de expertiză nr. 3437 din 28 septembrie 2011, conform căruia s-a stabilit, că blancheta facturii de expediție seria EP nr. 936305 din 30.07.2010 a fost confecționată la întreprinderea specializată în confecționarea blanchetelor pentru documente.

Aceste probe au fost lăsate fără apreciere de către instanțele de fond, iar instanța de judecată nu poate să se limiteze doar la probele ce demonstrează nevinovăția inculpatului, fapt ce duce la violarea dreptului la un proces echitabil.

În acest context, Colegiul menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă faptul că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Analiza probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Termenul „convingere intimă” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Totodată, instanța de recurs reține, că la judecarea apelului, instanța de apel urma

să efectueze în ansamblu o amplă analiză a tuturor probelor, adică declarațiilor martorilor în coroborare cu procesele-verbale, a contractelor, acestea jucând un rol de importanță la calificarea acțiunilor, dacă instanța de judecată va ajunge la concluzia asupra vinovăției inculpatului.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că decizia instanței de apel urmează a fi casată cu trimiterea cauzei pentru rejudecarea apelului declarat în această parte, din motivul prezenței erorii de drept semnalate de recurent și prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, eroare care nu poate fi corectată de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța ce a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel în prezenta cauză penală să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii; să le dea apreciere convenită în ansamblu, cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate; să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului în baza art. 190 alin. (5) Cod penal și corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor ultimului; totodată în caz că va ajunge la concluzia achitării inculpatului urmează să stabilească care de fapt este motivul achitării, expunându-se detaliat asupra motivului, argumentându-și clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CȚEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

10. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, casează total decizia Colegiului penal al Curții

de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, în cauza penală în privința lui **Volos Eugeniu** **Xxxxxx** și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Pronunțarea integrală la data de **14 iulie 2017**.

Președinte:

Gordilă Nicolae

Judecători:

Guzun Ion

Covalenco Elena

Catan Liliana

Diaconu Iurie